

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **V. K.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2003, č. j. 24 Az 2146/2003 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2003, č. j. 24 Az 2146/2003 - 20, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 9. 2003, č. j. OAM-4721/VL-10-19-TZ-2003, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o udělení azylu stěžovateli jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že napadeným rozhodnutím nebyl porušen zákon, protože stěžovatel cestoval do České republiky přes Polsko, tj. třetí bezpečnou zemi, kde nepožádal o azyl, i když mu nic nebránilo o něj požádat.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl, že důvod jejího podání spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), když má za to, že krajský soud, stejně jako ministerstvo, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ

vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do potíží, protože při autonehodě zahynula jeho přítelkyně a její příbuzní se chtěli stěžovateli pomstít. Příbuzní přítelkyně použili k tomuto osob ze zločineckých struktur a stěžovatel tak byl ohrožen nejenom na zdraví, ale i na životě. Pokud hledal ochranu u státních orgánů před vydíráním, zjistil, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur, a tak neměl šanci zajistit ochranu své osoby. Z tohoto důvodu stěžovateli nezbylo než vycestovat ze země a požádat o azyl. Stěžovatel je přesvědčen, že právě s ohledem na tyto skutečnosti je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledován právě z toho důvodu, že není jejich členem a domovský stát tuto situaci toleruje, resp. sám tvorbu těchto struktur podporuje. Další důvody podání kasační stížnosti spatřuje stěžovatel jednak v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že ministerstvo nedostatečným způsobem provedlo dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout a jednak v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má za to, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení, předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že ministerstvo se porušení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dopustilo minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedlo dokazování ve věci. Stěžovatel je dále přesvědčen, že správní rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, protože jeho odůvodnění považuje za nedostatečné. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti byl přiznán kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí a zdůraznilo, že stěžovatel před vstupem do České republiky pobýval na území Polska, měl tam možnost se svobodně pohybovat, kontaktovat v průběhu celní a pasové kontroly zástupce státních orgánů tohoto státu a tedy měl možnost požádat o azyl. Podle informačních zdrojů týkajících se situace a dodržování lidských práv v Polsku, lze v případě stěžovatele považovat Polsko za bezpečnou třetí zemi. Z výše uvedených důvodů navrhlo ministerstvo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Podle ustanovení § 2 odst. 2 citovaného zákona se takovou zemí rozumí stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.

V daném případě stěžovatel cestoval do České republiky autobusem přes Polsko a při hraničních kontrolách jak na ukrajinsko-polské hranici, tak na polsko-české hranici musel spolu s ostatními cestujícími vystoupit z autobusu, byly mu zkontrolovány doklady a zavazadla, takže měl reálnou možnost požádat o udělení azylu již v Polsku, tzn. v bezpečné

třetí zemi ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu. Tento zjištěný skutkový stav ani stěžovatel nezpochybnil, a proto nelze dovodit, že ve správním řízení bylo dokazování provedeno nedostatečným způsobem. Ministerstvu ani krajskému soudu proto také není možné vytýkat nezákonný postup, když shledaly žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pokud jsou splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není zákonný důvod zkoumat případnou existencí důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jak namítal stěžovatel, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu